

Titel: Tvilling-Rigets Taksigelse til Hans Kongelige Høihed. Arve-Prins Frederik! Udgiven i Anledning af Hans liøye Formæling 1774.

Citation: "Tvilling-Rigets Taksigelse til Hans Kongelige Høihed. Arve-Prins Frederik! Udgiven i Anledning af Hans liøye Formæling 1774.", i *Luxdorpha samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 22*, Christiania, 1774, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/text/tfs-texts-2_022-shoot-workid2_022_003.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Luxdorpha samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 22

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Tvilling-Rigets Taksigelse til Hans Kongelige Høihed, Arve-Prints

Frederik!

Udgiven i Anledning af

Hans høye Formæling 1774

Christiania.

2
3

Fra Arilds Tid af har det været imod store Sieles Natur, at kaste Foragt paa den Ømhed og Kierlighed, Høragtelse og Beundring, som Natur, og Pligter, og Blod, og Overbeviisning befaler at frembringe Dem; — Store Siele De vise aldrig med Lunkenhed fra sig de Tak- og Ærbødigheds-Offere, Dem ydes for annammede Velgierninger; — Store Siele ere aldrig følesløse, aldrig takkeløse imod de oprigtige Sukke, redelige Hierter

4
2

sender til Alfaderens Trone, for Deres evige og timelige Lyksaligheder. Mere endnu! . . . Store Siele har og fra Arilds Tid af aldrig tillukket Ørene for Sandheds Stemme; thi det har stedse været imod Deres Natur, at svare med hiin vældige Stadtholder: Gak bort denne Gang, men naar jeg faaer beleylig Tid, vil jeg lade kalde Dig til mig. — Erfaringen, denne ubedragelige Læremesterinde, stadfæster Sandheden af disse omtalte Grundsætninger.

Erfaringen stadfæster og, at Du, o store Frederik! Du Herrens Tiener! Du Guds udvalgte Redskab! Du Jehovahs høyre Haands Mand! Du Menneske-Søn, som Han bekræftede sig! Du Herrens Salvedes Søn og Broder! Du Kongens Raad, Ven og troefaste Pille! Du Danmarks Frelser og Norges Skyts-Engel! Du al Folkets Talsmand, Du Rigernes Øyesteen! Du Bedste iblandt Fyrsterne! Du Ædleste iblandt Menneskene! ey vil kaste Foragt paa det, hvad Kongens troe Mænd, hvad Christians Undersaattere, hvad vor velsig-

5
3

nede, vor dyrebare Monarks Tienere, Dig Underdanighed frembringer.

Ja, Erfaringen giver os al Den Overbeviisning, og al den Vished, som nogensinde dødelige Mennesker ikkun kan erlange af en Sandhed, nemlig, at Du, o Frederik! med Din sædvanlige Ømhed vil modtage Tvilling-Rigets Taksigelser og Ønsker, Bønner, og Forbønner, og Velsignelser, og at Du vil ansee dem for det de virkeligen er, det er: Du vil ansee denne

Tale, og disse Ord, som Ord, hvilke den guddommelige Religion befaler at tale, og hvorudi den har sin Velbehag; thi saasom Han, der boer i Helligdommene, Israels Gud! siger: at det er hæderligt at aabenbare Hans Gierninger, at det er godt at velsigne Ham, at ophøye Hans Navn og herligen at vise Guds Gierningers Handeler, at bekiende Ham og prise Ham storligen, og bekiende Ham for alle dem som leve, for de Ting, som Han haver giordt imod os; — See derfor, saa oplade og vi Danske, Norske, Tydske, og alle, som tilbeder i Landet den store Herre Zebaoth,

6

4

eene og alleneste vore Munde og Hierter til Hans Lov, naar vi takker og velsigner Dig, o Frederik! Dig, som Barmhjerlighedernes Gud skienkede os til en Fyrste, og ved hvilken Hans vældige Haand meddeeler os sag mange gode Gaver.

Du seer deraf, Ædle Fyrste! den Ild, som haver antændt disse Ord, og den Kilde, af hvilken de vælder ud. Nu ere vi derfor og vist paa, at Du vil ansee dem som Sandruhedens og Oprigtighedens Sprog, Nidkierhedens og Ærbødighedens Ild, Kundskabens og Erfaringens Vidnesbyrd, Pligternes og Samvittighedens Røgelse, Taknemmelighedens og den levende Overbeviisnings Offer; — Du vil ansee dem som et ubedrageligt Kiendemærke, at Din Velfærd er os langt dyrebarere endnu end vort Liv; — Du vil ansee dem som et Beviis, at de kommer fra et Folkes Mund, der frygter Gud og elsker Kongen, og er dernæst redebond (thi saa befaler os Herren) at udgyde deres Blod, for Kongen, for Dig og Huset, og visseligen ikke vil lade gaae Lejligheden forbi, uden at

7

5

bevise det ; — Dit vil endelig og ansee dem som et hæderligt Beviis, at ingen Tak, intet Offer, er enten for stort eller for kostbart, som jo billigen skyldes at frembringes Dig, af alt, hvad Dansk, hvad Norsk, hvad Retskaffent er, og kort af alt, som er saa lykkelig, at kysse Christians Scepter.

At Du, o Elskte Fyrste! saaledes og paa ingen anden Maade vil bedømme dette lidet Skrift, som er Tvilling-Rigets Tak, og Tvilling-Rigets Følelser; herom overbeviser os Din Gudfrygtige Siel, Dit Eyegode Hierte, Du annammede af Din Skaber; Herom overtyder os tusinde og atter tusinde Ting, forn vi med Øynene seer, med Ørene hører, med Hænderne føler, og med Fornuften hvert Øyeblik begriber.

Fromme Fyrste! Menneskelighedens Prydelse! Tvilling-Riget bringer Dig da i Dag, og det i Herrens Frygt, det Takke-Offer, Du saa høyligen har Ret til at æske af samme; — Det viser i Dag nogle faa af de Fornemmelser, som saa retmassigen opfylder Hjerterne af alle dens

8

6

Beboere, det er: af alle, som tør være sig bekiendt at være Dansk, og som ikke, liig med hiin Umælende, fortiene at lægges Tømme og Bidsel i Munden; — Det vil hæderligen og for al Verden forkynde, at det haver den Nidkierheds og Ærbødigheds Ild antændt, som det bør have for sin velsignede Konge og for Huset; Tvilling-Riget kan da umueligen, da Christians Broder af Jehovah faaer en Gemalinde, lade slig en Høytid, slig en Fryde-Fest og hæderlig Tildragelse gaae forbi, uden at gjøre Frydeskrig, prise Guds mageløse Barmhjerlighed, takke, hædre og velsigne Kongen! takke, hædre og velsigne Dig, Du Christians Broder!

Tvilling-Riget har stedse antændt Taknemmelighedens Ild for Dig, vor Julianas Søn og aftrykte Billede ! og har visseligen ret smægtet af Længsel at give Dig tilkiende, hvor stærk, hvor vældig og uudslukkelig samme Ild brænder i alle Retskafnes Hierter. — Saare glad er samme, at det ved Din Formælings Høytid haver nu et Kalds Brev, offentligt at gjøre det

9

7

den hellers kuns gjør i Løndom, nemlig offentlig at takke og at velsigne Dig. — Ja, det raaber høyt af Glæde og raaber med stor Røst, fordi det havet Kald og Pligt i Dag at tale, og at nedrive Taushedens, som den hellers made nøde sig paa, og som er en utaaelig Byrde for samme.

Tvilling-Riget gjør da sine Pligter i Dag. Det gaaer ind i Herrens Forgaard, takker og siunger Ham, Halleluja; — Det gaaer ind i Guds Helligdomme, gjør i Jesu Christi Navn Bønner og Forbønner; — Det sværer, ja sværer høytideligen ene og alleene at frygte Gud, og at tilbede Ham, for hvem alle Jordens Guder veyer saa meget som intet, og ere at agte imod Ham som Ormene, der kryber i Støvet; — det sværer dernæst, at ære og elske Kongen; — det viser fremdeles hvad det og skylder den Fyrste, Jehovah brugte at redde, dets dyrebare Konge og heele Fædrenelandet fra den allervisseste Ødelæggelse; Det giver, og det er dets store Pligt, grandgiveligen tilkiende, at det ey har glemt alle de store Ting den Mægtige

10

8

i Jakob udrettede ved Dig, o Juliana Maria, Du Velsignede iblandt Qvinderne! og ved Dig o Frederik, Du Herrens benaadede Tiener! Tvilling-Riget gjør da sine Pligter, det siunger: Ære være Herren! Halleluja!

Tvilling-Riget sværer dernæst, og agter det evindeligen at holde, aldrig, aldrig at skrive i Glemme-Bogen de store Ting som Jehovahs vældige Arm har udrettet;— Det haver antegnet dem i sine Tids-Bøger, og der skal de staae, indtil Himmel og Jord forgaaer; — Det fortæller til sine Slægter, til sine Børn og til den Slægt, som komme skal, at Herrens skrækkelige Vredes Ild saaledes var antændt over samme, at det var for al menneskelig Magt en umuelig Sag at slukke det; — Det kommer ihu, at Menneskelighedens Afskumme Struensee og Brandt, og alle som vare ens sindede med Forræderne, havde koblet sig sammen, svoret Kongens og Landets Ødelæggelse, formastelige nok at træde Guds og Kongens Love under Fødder, og vrede endnu, fordi de ey kunde gjøre det

11

9 værre; — Det ihukommer, og vil indtil paa Domme-Dagen ihukomme det, at Jehovah paa den 17de Januarii fængslede Forræderne, gjorde Ende paa Forræderiet, og paa den allerforunderligste men tillige allerlykkeligste Maade reddede Konge-Huset og hele Landet fra Afgrundens Pynte; — Det haver i frisk Minde, og vil naar Tiden ophører, endnu beholde det i frisk Minde, at det rædsomste Uveyr havde anrettet de græsseligste Forstyrrelser i dets Pauluner, at et nogen tve-egged Sværd havde i en lang Tid hænget over dets Hoved-Isse, og at de fæleste Tordenskyer havde saaledes formørket Solen, at dens Glands var gandske skuilt; — Det føler ligeledes og vil evindeligen føle det, at Libanons Herlighed er opgangen over det, at det haver seet Herrens store Barmhertighed, Dagen vældet ud, Mørkheden forjaget, og Lyset trænget frem igiennem en angestfuld Nats Mørke, saa at den formørkede Soel nu sees igien i sin Deylighed og Indighed.

Tvilling-Riget føler dette altsammen men det føler og i sin fulde Styrke, ak

12

10

Tak, og Halleluja, og Hæder, og Ære hører den Herre, Herre Zebaoth alleene til, saasom det er Ham alleene og ingen anden, der har gjort saa store Ting imod Dannemark og Norge, og har frelst dens velsignede Konge, Konge-Huset, samt Riger og Lande; — Det haver da et høytideligt Kald til at føle alt dette , og at opfylde alle de deraf flydende Pligter, men det haver ikke mindre et høytideligt Kald, at takke, hædre og velsigne de dyrebare Redskaber, ved hvilke Herrens høyre Haand udrettede paa den 17de Januarii sit store Jertegn, og ved hvilke Han vedligeholder og udfører samme, og den Dag i Dag er bliver ved at velsigne Rigerne.

Tvilling-Riget salver da, i Jehovahs Navn, med Tak og Velsignelse Dig, vor Dyrebare Monaark, vor Elskelige Christian! — Det gjør hellige og alvorlige Forbønner for Din aandelige og timelige Lyksalighed; — erkiender at mange og utallige ere de Velgierninger, det nyder under Din fromme og sagtmodige Regiering, under Dit milde Scepter, og

13

11 hed de faderlige Foranstaltninger Du gjør til det almindelige Bædste; — Det lover da og for den Allerhøyestes Aasyn, bestandigen Dig at elske som Fader, være lydig som Herre, frygte som Konge, være underdanig som Guds Stadtholdere, som den Ypperste iblandt Folket, og som den Mand Overherren befaler at hædre og elske! Herren velsigne Dig! Pagtens Engel være med Dig! . . . Den Jakobs Mægtige forlade Dig evindelig ikke o Christian! Amen! Ære være Herren! Halleluja! . . .

Tvilling-Riget salver, i Jehovahs Navn, med Tak, Hæder og Velsignelse Dig, Store Juliana Maria! Du Benaadede i blandt Qvinderne! Den sildigste Efterslægt vil endnu hædre og takke Dig for de uskatteerlige Velgierninger Du beviste paa den 17de Januarii, og beviser endnu den Dag i Dag er imod Danmark og Norge. — Din Frygt for Din Overherre, Kierlighed til Menneskene, og Retskaffenhed staaer i Rygtets Bog, er klart som Solen, læses af alle Dine Gier-

14

12 ninger gjør Dig elsket af Gud og elsket af Menneskene;— Den Søn, den Frederik Du har givet os, gjør Dig tvende Gange dyrebar, tvende Gange hellig for os, og lægger til de mange tusinde Bevægelses-Aarsager, hvorføre alt hvad Norsk, hvad Dansk er, bør, (og kan umueligen andet) elske Dig, endnu flere til, thi det er en Sandhed som ey kan forties, den sees ved høy lys Dag: Frederik forøger vor jordiske Lyksalighed, og er en ligesaa styrkende og vederqvægende Balsom for os, som for Sin ømme Moder. — Derfore saa skal og, saa længe Verden staaer, Debora og Baraks Lovsang om hiin Jael, være Danmark og Norges Lovsang om vor Juliana! . . . Med megen høy Røst siunger Store, Smaae, Rige, Fattige, og al Guds Folk: (Din ydmyge Siel, o fromme Dronning! hører med Glæde og med en hellig Ærbodighed Gienlyden deraf): "Velsignes skal Juliana Maria, Frederik den Femtes Hustru! frem for Qvinderne; velsignes, ja velsignes skal Hun frem for Qvinderne i

noget Paulun! Juliana Maria skal være ligesom Solen ud-

15

13

gaaer i sin Kraft! Amen! Ære være Herren! Halleluja!,,

Tvilling-Riget salver i Herrens Navn, med Tak og Velsignelse Dig, Konge-Søn! vor Kronprints, vor Dyrebare Frederik! og beder den store Alfader, Du maae bevares fra al timelig Uheld, og under Hans Vingers Varetægt vore, tage til, blive deylig, være en Mand, stærk i Aanden, fuld af Viisdom, og blive i sin Tid en Konge efter Guds eget Hierte! — Søg tilig o Fyrste, og annam Forstand af Din Overherre, til at regiere et saa mægtigt Folk, og vel at opfylde det hellige Kald, hvortil Du er kaldet; saa skal og visseligen Dine Sønner i tusinde Leed endnu sidde paa Din Faders Trone. Amen! Ære være den Allerhøyeftte! Halleluja!

Tvilling-Riget salver, i den store Jehovahs Navn, med Tak, Hæder og utallige Velsignelser Dig, Rigernes Øyesteen! Herrens Plantelse! Arve-Prinds Frederik! Du Velsignede blandt Jordens Guder! — Tvilling-Riget vaager op, gjør

16

14 sig rede, synger en Sang, og takker, og hædrer, og velsigner Dig i Dag i den Herre Zebaoths Navn. — Med en skønsom og ærbødig Erindring, ydmyger det sig for Dig og salver Dig, Herrens Tiener! med en ærefuld Tak for alle de store Velgjerninger Du allerede har beviist, og den Dag i Dag er fremturer at bevise imod de tapre Normænd, de ærlige Danske og de gode Holstenere. . . . Ære være Gudernes Gud! . . . Amen! Halleluja!

Tak være Dig, at da den Allerhøyeste, Din Overherre! kaldte paa Dig Sin Tiener, og sagde: " Du skal være mig et udvalgt Redskab, at redde min Salvede og hans Riger og Lande fra onde Mennesker, som vil opluge dem, og jeg vil vise Dig hvor store Ting min Arm eene kan udrette,, at Du da ey undslog Dig, hverken ved Din Afmagt, eller ved det uvisse Udfald og en heller ved den Fare, udi hvilken Du satte Din heele jordiske Velfærd, men ydmygede Dig for Herren og sagde: " Du har tælt Herre, og Din Tiener haver hørt: Du har be-

17

15 falet, jeg er lydig: Du har budet, Dine Bud skal iværksættes: Du har viist den Vey jeg skal løbe, gjerne løber jeg samme: „ — Uforfærdet, liig en Heldt, liig som Solen, naar den udgaaer i sin Kraft, thi Guds Aand var nu kommen over Dig, stoed Du op fra Helligdommen, gik ud til Din trofaste Tiener, hvis Gudsfrygt, Indsigt, udmærkede Redelighed og Danske Tænkemaade, Du længe før den Høytidelige 17de Januarii havde prøvet og erfaret, og brød ud med hine uforglemmelige Ord, Rygtens Bog alt har antegnet med, gyldne Bogstaver, og giemmer som en stor Helligdom: "Min kiære Guldberg, saa talte, saa følede Din ædle Siel, jeg har randsaget mit Hierte og prøvet Hensigten af min Gierning, og nu vil jeg døe for den: „ — Dine Hensigter vare rene som Guldet, thi Du havde prøvet dem for den Hellige, for den Alseendes Øyne, for Hans skrækkelige Domstoel, og vidste det meget vel, at det Vanskabte, det Urene, det Falske, det Modbydelige, det Menneskelige kan en Tidlang skiules for Verden, men ikke et eneste

18

16

Øyeblik for den, som veyer Aander. Du faae det og af Erfarenhed, at Forfængeligheden, de Ugudeliges og Stoltes Hoved-Egenskab, udklækker alletider skrøbelige og kortvarige Fostere. Derfor toeg Du Dig vare, ikke at tage den allerringeste Suurdey med. — Herren saae med Velbehag paa Hensigtens og Hiertets Reenhed, velsignede Udfaldet, og kronede Sin Tiener med Hæder og Ære, og vil fremdeles gjøre saa imod Dig, o Frederik! Amen! Ære være Gud, Halleluja.

Tak, ja evindeligen Tak Dig, mageløse Fyrste! fordi Du endnu dyrker og tilbeder Din, og Dine Fædres Gud, med den Ærbødighed, Nidkierhed og Sandruhed, med hvilken Du i Dine Trængslers Tid tilbad Ham. — Du glemmer ikke den der ophøyer Dig frem for Dine Brødre; overøser Dig med tusinde Velgierninger; gjør Dig ung som Ørnen; kroner Dig med Maade, med Barmhjertighed, som med et Skiold; — Du glemmer ikke Ham, der velsigner Dig; giver Lykke til Dine Foretagender; Hæld til Dine Be-

19

17

stræbelser; Hælsen og Styrke, Fred og Mod, og gjør alting saare vel. — Du stammer Dig ey, hvilket dog de fleste gjør som Gud iblandt Menneskenes Børn ophøyer, offentligten at tiene Din Herre og Gud, at fortælle den gandske Dag om Din Overherres Miskundhed, og at sige saavel til Dine Tienere som har den søde

Vellyst, dagligen at see Dit blide Ansigt, og at høre Din sagtmodige Røst, som og til dem der haver Adgang til Din høye Person: " Det nytter aldeles intet at forlade sig paa. Menneskene, thi alle Vældige, alle Store, alle Menneskens Børn veyer saa meget som slet intet. — Alle Jordens Guder, saa mange de end ere, naar de oplægges i Vægtskaalen, da sindes de lettere end Forfængelighed, men det er meget godt allene at forlade sig paa Gud, den Jakobs Mægtige! fra hvilken al Frelse kommer. — Han er alleneste, en Ophøvelse, en Salighed, en Skiold, en Frelse, en Herre, en Klippe, som ikke kan rokkes evindeligen. „ — Ja med en David siger og tænker Du tusinde

20

18

Gange om Dagen: " Jeg haver soret, og vil det holde, jeg vil bevare Din Retfærdigheds Domme. „ — Du bliver ligeledes ved, som tilforn, med hiin Daniel at knæle for Din Herres Fodskammel, og beder Ham, at forlene Hans Salvede, vor Eenevolds Herre, Aand, og Viisdom og Naade, til at regiere saa stort et Folk som Jehovah har lagt under Hans Herredømme, paa det Han kan blive stor, ja allerstørst iblandt Jordens Guder. . . . Herren den Almægtige, bør storligen loves, som haver Lyst til Sin Tieners Velstand. . . . Vor Tunge skal og tale om Din Retfærdighed, ja om Din Lov den gandske Dag. Amen! Halleluja!

Tak, titusinde Gange Tak, Elskelige Fyrste ! fordi Du med en saa stor og uafadelig Nidkierhed vaager for Din kiære Herr Broders, vor Allernaadigste Konges Bedste.— Du elsker Din Konge, ikke som hine krybende Hofmænd, der blot ere Ham hengivne, fordi Deres Majestæt kan give dem, hvad deres forfængelige Hierte begiere, og opfyldte deres Ønsker, der en

21

19

har Kongens og Fædrenelandets Lyksalighed til Maal, men blot Ære og Rigdom, og lange, høye, stolte Titler, og Penge, og Gods, og alle desligeste smaae, ureene, intet betydende Ting, og som haver følgelig aldeles ingen Værd. De elske Ham kuns indtil de har faaet hvad de begiere, siden blive de strax lunkne og kolde igien. — Men, velsignede Fyrste! vi seer, og seer med Henrykkelse, at Du elsker Ham, den Almægtige har anbetret Scepteret, med en Gud behagelig Kierlighed. Det vil sige: Du elsker Ham, fordi Han bærer Guds Billede paa Sig, er den Allerhøyestes Stadtholder, den Ypperste iblandt Folket, Guds Salvede, Din Konge, Din Broder, Herre og Velgiører, og at det tilkommer alle Mennesker, ikke en eeneste undtagen, at ære, lyde, elske Kongen. — Deraf nu og, hvilket vi dagligen seer og med Hænderne fatter, den Aarvaagenhed at Kongens, følgelig og Menneskelighedens Fiender, ikke tør nærme sig til Herrens Salvede; — nu det Mod med hvilken Du gaaer alle disse Beelzebulske Aander i Møde; - nu den Iver at iverksætte alle

22

20

Kongens Befalinger, og at gjøre os vor Faders, vor Christians Villie bekjendt;— nu at Du gjør den Kronedes Velfærd til Din Velfærd og Halls Bedrøvelse til Din Bedrøvelse, og er langt ømmere over Kongens Ære end over Din egen Ære; — dette altsammen, og tusinde desligeste Ting beviser os tydelig nok, at Din Kierlighed, Din Høyagtelse til vor Dyrebare Eenevolds Herre, er en reen og Gud behagelig Kierlighed, og kræver vores oprigtigste Tak, hvilken vi Dig da og i Dag i dybeste Underdanighed frembringer. Æren hører Gud allene! Amen! Halleluja!

Tak ligeledes, at Du ey, hvilket dog er bleven til noget almindeligt iblandt Jordens Guder, tilsidesætter den Ærbødighed og Underdanighed Du Dem skylder, af hvilke Du strax efter den Almægtige annammede Livet; — Du ærer endnu i Støvet Din Salig Faders Ihukommelse; Du søger at ligne Ham i alle Kongelige Dyder, og i Særdeleshed at besidde Hans Menneskekierlighed, Ædelmodighed, Oprigtighed, Goddædighed imod Fattige, og Kierlighed til

23

21 Sit Folk, hvormed den udødelige, og med Herlighedens uforvisnelige Krone prydede Frederik, havde erhvervet Sig de Danske og Norskes Høyagtelse og Kierlighed. — Med Underdanighed og sønlig Ærbødighed, hædrer Du ligeledes stedse Din og vores Juliana Maria, Din og vores Elskelige Moder! — Gierne lyder Du Hendes Befalinger; gjør Hendes Villie til Din, og agter det for en af Dine største jordiske Vellyster: at behage Hende. — Dernæst staaer og Du, som Søn, som Ven, som vældig Fyrste, som Gud paa Jorden, som tapper Heldt, som modig Kiempe, som Herrens høyre Haands Mand, og som en Skyts-Engel, imod alle dem der ere rasende og rebelsse nok, for at gjøre Hende Fortræd. — Din Ild, Din retfærdige Vredes Ild antændes imod disse forvovne Forrædere. — Din Arm staaer ned til Jorden alle Ondskabs Tienere, som have Ondt i Sinde imod Hende.— Din Siel er opbragt imod disse onde Aander. Du

seler, o Frederik! med Følelser, som intet kan imodstaae, hvor mageløs Juliana Ma-

24

22

rias Kierlighed er imod Dig. Du

føler, med en Styrke, som ikke lader sig beskrive, den Omsorg og den Omhyggelighed, med hvilke Hun sørgede for Din Opdragelse, og at det er net op Hende, Du næst efter Din Skaber skylder, at Du blev bevaret paa Dydens Vey, at Du overvandt de skrækkelig mange Anstødssteene, og lykkeligen slap ud af alle de Snarer der lægges Fyrsterne, for at rane Dem Deres største Klenodie, Deres Uskyldighed. — Du sværer derfor og: mageløs skal min sønlige Lydighed og Underdanighed være imod Hende. . . . Min Kierlighed skal stedse tage til, og med hver kommende Dag faae dybere Grundvolde. . . . Amen! Herren være lovet! Halleluja!

Tak, at Du elsker med saa stor en Ømhed Kongens Søn, vor Dyrebare Kronprinds! — Hans aandelige og timelige Velfærd ligger Dig paa Hiertet. Og dens Grundfæstning og Stadfæstelse er en af Dine og af vor Allernaadigste Konges allervigtigste Bestræbelser. — Du omgaaes

25

23 Ham stedse, ligesom vor Juliane, med megen Omhyggelighed, give Ham Begge det allerbedste og frommeste Exempel, bede alvorlig og inderlig: Jehovah vilde vande og give Velsignelse, at det som plantes og vandes, maaae ramme Hans Ære, Kirkens, Kongens og Rigernes Gavn.— Ja, ved høj lys Dag sees, og det kan aldrig nok beundres, og takkes og fortælles, Juliana og Frederik elsker vor Dyrebare Kronprints, liig, som om det var Deres egen Søn. Herren skee Tak! Amen! Halleluja ! . . .

Tak, at Du saavel i Løndom, som og for al Verden, ærer og elsker Husets Prydelse, Zions troe Forbederinde, Kirkens Smykke, Guds Veninde, de Fattiges Velgørinde Landets faste Styttte, vor fromme Printsesse Charlotta Amalia! — Du veed, hvor meget Hendes Bønner og Almisser gielde hos Gud, hvilket Gavn de ere for Landet, og hvor umistelig en Skat og for Konge-Huset! — Alt dette, tilligemed Hendes Erfaring, omme Kierlighed til

26

24

Dig og Huset, lærerige Tale, hellige Omgjengelse, og Gud og Menneskene behagelige Vandel gjør Hende dyrebar i Dine Øyne, forøger Din Høyagtelse imod Hende, og foreener Din Siel med Hendes. Ære være Gud! Amen. Halleluja. ...

Tak være Dig, Velsignede Frederik! af alle Norske, af alle Danske og af alle, som ydmyger sig under Christians Scepter, at Du foreenede Dine Kræfter med vor Allernaadigste Konges Magt og Villie, at frelse det kiekke Norge fra Ulykker, som truede dets Fald. — Frederik! Herren kaldte Dig at være Norges Talsmand hos Guds Salvede, thi da Du fase dets Nød, da aabenbarede Du øyeblikligen til Herren, og Kongen, og Faderen, og Bro« deren, hvad Trædskhed, hvad Egennytte, hvad Forvovenhed, hvad Egenraadighed, hvad Fiendskab imod Gud og Menneskene havde anrettet.— Du opdagede, hvad Forstyrrelse, den kierligste Fader, den bedstsindede Konge uafvidende, Forræderne Brandt og Struensee og al deres Anhang, under

27

25 Masqven af Ærlighed, Fædrenelandets Kierlighed og Sparsommelighed havde anrettet. — Med Vrede og Forskrækkelse faae Kongen, at Hans og Landets egne Børn, Hans Venner og Tienere, havde just været Hans allerværste Fiender, og i Stæden for at sætte med Ham deres største Ære i Folkets og Fædrenelandets Lyksalighed, saa havde de sat deres største Berømmelse i Folkets og Fædrenelandets Forstyrrelse. — Kongen og Talsmanden anvendte nu al Deres Formue til Norges Opkomst. — De toge Byrden bort, under hvilken de troe Normænd sukkede, og den Almægtige velsignede Bestræbelserne. — Saa vær

da velsignet, Du Naadefulde Christian! med Guds allerbedste Velsignelser, fordi Du elsker Dine Undersaattere, og umueligen kan taale Deres Undertrykkelse. Du er redebond, saasnart Folkets Nød Dig bliver bekiendt, at vise, Du er Gud paa Jorden, for at haandthæve Ret og Retfærdighed, adsprede de lldesindede og straffe Ondskabs Knegterne. — De tusinde og atter tusinde Velsignelser, som raabes og

28

26

sukkes ned af Himlen over Dig, opfylder det gandske Norge, og Beboerne af Fieldene og af Slættene

istemme Psalter og Forbønner for Deres Fader, for Deres Christian. . . . Gudernes Gud være velsignet!
Halleluja!

Normændene velsigner, takker og Dig, Du Eyegode Frederik! fordi Du paa saa høytidelig en Maade blev Norges Talsmand, og reddede det fra Afgrundens Pynte. — Vore Børne-Børn og den Slægt, som komme skal, vil gjøre det samme endnu. Historien, dette ubedragelige Vidnesbyrd og strenge Domstoel, som allerede i Tiden gjør ikke alleneste Fyrsternes Handlinger udødelige, men sætter og samme paa det Sted de bør staae, vil vist ey glemme at sætte denne Gierning ved Siden af den 17de Januarii Gierning, og give begge den Plads og Æreminde de saa billigen fortiene. - Dalene, og Biergene, og Høylene opfyldes af deres Lov. Alle Danske og Norske Skialdre skal til Verdens Ende siunge om samme. — Og Jehovah,

29

27 det siger alle der frygter Gud med den fuldkomneste Overbeviisning, som er Dydens og Fortienestens Belønning: Han vil saavel her som hisset belønne Dig derfor, Du Norges Talsmand, Danmarks Skyts-Engel og Herrens Tiener! . . . Gudernes Gud være velsignet! Halleluja! Halleluja!

Tak at Du med et uforfærdet Mod, stor Nidkierhed og mageløs Kierlighed elsker Fædrelandet, sørger uafadeligen for dets Velfærd og anvender alt som er i Din Evne, til dets Opreisning. — Elskede Du ikke Danmark, laae Norge Dig ey paa Hiertet, da opofrede Du ey Liv, Blod, Helsen, da vilde Du ey forlade Din Rolighed, den Dig saa kiere Eenlighed og alle de dermed forbundne stille Fornøyer; — da vilde Du ey den gandske Dag, og en Deel af Natten med, være i Arbeyd, i Trældom og i vanskelige Forretninger; — da vilde Du ey gjøre Dit Liv saa møysommeligt, Din Byrde saa besværlig, Dit Kald saa vanskeligt, Dit Ansvar saa stor, Dit Regnskab saa tungt, — Du giver da udi alt dette

30

28 og udi mange andre Ting, som en Tales snævre Grændser ey tillader at anføre, for al Verden et soleklart Beviis paa en Beundringsværdig Kierlighed til Fædrelandet, som store og ædle Siele kuns er i Stand at have.... Ære være Jehova! Halleluja!

Tak dyrebare Fyrste, at Du med Uegennyttighed tiener Fædrelandet. — Stor er Din Siel udi alle Ting, stor er og Din Tænke- og Handlemaade derudi. Billig, ja meget billig er det og, at de Danske og Norske ikke dølgde den Uegennyttighed Du har fremlagt i al den Tid Du nu har beklædet det hellige Embede, at staae imellem Folket og Monarken, men at der tales derom paa Veye og Stier, i Palladserne og i Hytterne. — Billig er det, at Norge, at Danmark, at Fyrstendommene giver det offentlig tilkiende, og at de med Ærbodighed og Beundring, til Naboer, Fremmede, Venner, og Frænder fortæller følgende: „Christian den Syvendes Broder, Hans høyre Haands Mand, som Han beklædte med Magt, Hæder og Ære, og

31

29 gav Ham Sin Fortrolighed, fordi Hans Fortieneste og Indsigt gav Ham Rettighed dertil, opofrede Liv og Blod for at redde Fædrelandet, og havde i mange Aar al den Evne og Formue der nogensinde optænkes kan, at imodtage de Ham ved mange Leyligheder tilbudne Rigdomme og liggende Gods, men Hans store Siel har aldrig gjort det.... Ære være Gud! Halleluja!"

Tak at Du en har hængt Dit Hierte til Vellysten, der saa læt forderver Fyrsterne, og er en Gift meere almindeligt at finde i Palladserne end i Hytterne, og anretter langt skrekkeligere Ødeleggelse, naar den elskes af Fyrsterne end af de Mindre i Folket: — Dette som sagt er om denne skiendige Last, passer sig og (det sees dagligen) paa alle andre Laster. — Tak være Dig da, o Frederik, at Du ey som hiin Salomo, der, da han var kommen i Ære og Anseelse, da Herren, hans Faders Gud! havde gjort saa store Ting imod ham, befæstet hans Throne, givet haly Rolighed for alle hans Fiender,

32

30

skienket ham store Rigdomme, og Fred, og Helsen, og Lykke og gode Dage, da glemte han Herren hans Faders Gud, og bøuede sit Hierte efter andre Guder, holdte ikke det som Herren havde befalet og hans Hierte var ikke retktaffen med Herren hans Faders Gud som David hans Faders Hierte. — Men, Israels Gud være lovet! Frederik! Du gjør ey saa, Du glemmer ikke den som ophøiede Dig paa den 17de Januarii. som viskede Taarene af Dine Øyne, tog Forsmædelsen fra Dig og Konge-Huset, og prydede Dig med megen Hæder og Ære— Du glemmer ey Herren Din Velgjører, Ham der skienker Dig Fred og Helsen og Lykke og gode Dage, Ham der gav Seyer over Dine Fiender; — Du glemmer ikke Ham, Din Herre og Gud! og bøyer ikke Dit Hierte til andre Guder; — holder Dig ey til fremmede Qvinder — bygger ikke en Høy til Moabs Vederstyggelighed, ofrer ey til Moloch, og giver ingen Røgelse til Astaroth. — Du bøyer ikke Dine Knæ for Baalim, tilbeder ey det gyldne Kalv, men holder til Punkt og Prik hvad

33

31 Jacobs Gud Dig anbefaler. Du holder hans Pagt, og Bud, og Skikke, og lider Dig i alle Ting som en god Jesu Christi Tiener og Stridsmand. . . . Amen! Ære være den tre gang hellige Gud! Halleluja!

Tak fordi Du mod hver en kommende Dag husker, at Folket ey er for Fyrftens Skyld, men Fyrsten for Folkets Skyld, at det paaligger ham at sørge saavel for dets timelige som evige Velfærd. — Du anseer Dig derfor og blot som en Huusholder over de mangfoldige Gaver Over-Herren Dig anbetroede, om hvilke det vil paa hiin Domme-Dag Heede: „Giør Regnskab for Din Huusholdning.“— Det er Dig stedse i Minde at af dem som annammede meget, skal og meget fordres, og at der udkræves af Huusholdere at de skal findes troe. Thi saa heder det til Kongerne, Fyrsterne og Dommerne over Jordens Ender: "Eder er Overmagten given af Herren, og Drægtigheden af den Høyeste, som skal spørge efter eders Gierninger og randsage Raadslagene. I som ere hans Riges Embedsmænd;

34

32

dømmer I ikke Ret; holder I ikke Lov; vandrer I ikke efter Guds Raad; da skal han komme gruselig og hastelig over eder, thi der skeer en skarp Dom over dem som ere Overherrer, ve Vældige skal vædeligen straffes, og over de Mægtige skal holdes en stræng Randsagelse.,, ... Ære være den Hellige! Halleluja!

Tak at Du er en Menneskeven, og at Du os det beviser udi alle Dine Ord, Gierninger og Idrætter. — Vel sandt Du er en Gud paa orden; en vældig Fyrste; en Herre kronet med megen Hæder og Ære, en Herre Inden- og Uden-Lands i stor Anseelse, men med alt dette er Du dog en stor Menneske-Ven; Een der føler Broderens Nød, der græder med de Grædende, er bedrøvet med de Bedrøvede, og holder den Dag for den allerlykkeligste, paa hvilken Du haver gjort mange glade, fornøyet og lykkelige. — Du er en vældig Fyrste, men tillige og en sagtmodig, kierlig og venlig Herre. — I Lykken er Du den Dag i Dag er ligesaa om og ydmyg, som Du bestan-

35

33

digen har været, saa man aldeles ingen Forandring paa Dig mærker — Af Stolthed veed Din store Siel intet. Dit Sind er ikke opblæst, Dit Hierte ikke ophøyet, Dine Øyne ere ikke høye, thi Du vender stedse Dit Ansigt imod de Hoffærdige, men holder Dig til de Udmyge. — Derfor er og de stolte Hofmand en Modbydelighed for Din ædle Siel, thi Du er oplært hos Mesteren med de Lærdes Tunger, og gaaer dagligen endnu i Hans Skole, lærer Viisdom af Ham, og udbeder Dig Kraft til Dine Pligters Opfyldelse, Kraft til at være vor Herres Jesu Christi Efterfølger, Kraft til at være som Han sagtmodlg og ydmyg af Hiertet.— Ære være den Eenbaarne! Fra Solens Opgang indtil dens Nedgang, være hans Navn lovet! Lovet være han, fra nu og indtil evig Tid! Halleluja! Halleluja;

Tak, elskelige Frederik, at Du, den Høyestes Tiener! har en uudslukkelig Afskye imod Hans Fiender, og imod alle dem som tale skiendeligen om Herren, og udi deres

36

34

Gierninger bevise, at de ere Christi Korsens Fiender. — Du kiedes ved dem som oprejse sig imod Herren, Du hader dem med et fuldkommen Had, de ere Dine Fiender. — De Hofmodige bespottede Dig saa saare udi deres Hierte, de have sammensyet Løgn imod Dig, men Du bøyer ikke af fra Herrens Lov. Hans Vidnesbyrder ere Din Betænkning den gandske Dag. Du kommer om Natten Herrens Navn ihu, og holder af gandske Hierte Hans Befalninger. — Du nedtræder alle dem som fare vild fra Herrens Skikke, thi alt hvad de forebringer, er Sviig, er Løgn. Haarene paa Dit Kiød styrle af Frygt, af Bævelse for den vældige Overherre, disse Ugudelige spotte, og hvis Domme Du som Herrens oplyste Tiener, som hiin David, frygter med en hellig Gysen. — De Ugudeliges krogede Gange ere en Vederstyggelighed i Dine Øyne; — Du staaer ei paa Synderes Vey, sidder ei heller i Spotteres Sæde, og holder Dine Fødder tilbage fra de Ondes Stie. — Du væmmes over Fritænkerne, vandrer et Raad

37

35

med de Ugudelige, og haver aldeles ingen Samqvem med Belials Børn, som i deres Raserie skriger: Hvo er den Gud vi skal frygte og de Mennesker vi skal lyde. Vi vil opstige til Himmelen, ophøye vor Throne over Guds Stierne, sidde paa Forsamlingens Bierg og fare op over de tykke Skyers Høye, thi vi vil være den

Høyeste liig. Tak, o Frederik, at Du har et udødeligt Had imod disse Beelzebulske Aander, der af Menneskene blot have Skikkelsen. — Israel forlad dig paa Herren, han er din Hielp og din Skiold! Halleluja!— Aarons Huus forlad dig paa Herren, han er din Hielp og din Skiold! Halleluja!

Tak at Du af gandske Hierte hader dem som med deres Fader Dievelen, ere nedrige nok for at misunde deres Næstes Lykke og Velgaaende. — De Falske ere

en Vederstyggelighed i Dine Øyne, og Herren skee Tak! det er ei lykkes dem, at forvende Dig med deres Løgn og med deres troeløse Rænker. — Bagvaskerne maae ei frembringe hos Dig deres An-

38

36

liggende, thi Du har en fuldkommen Afstye imod alle dem som har onde Tanker. — Du vender Dit Øre fra dem som tale ondt om Næsten, men søger meget meere med al Fliid, og saa meget mueligt er, at skiule deres Feil og at legge et Slør over deres Skrøbeligheder, vel vidende at ingen under Solen er foruden Feyl. — En Gysen og Væmmelse haver Din uskyldige Siel imod saadanne der digte Løgn paa deres Næste, og der under Årlighedens og Fromhedens Skin haver Forræderie i Hiertet og gaaer svanger med de sorteste Tanker. — Den Lastefuldes tidtgientagne Angreb har ey kundet udrette noget paa Dit Hierte. Vældig og- rænkefuld var Angrebet, men han blev magtesløs. . . . Du var iført i Herrens Kraft, og et Øyekast af Dig overøste ham med Skam og Bludsel. . . . Afmægtig faldt han, denne fortryllende Forræder, ned til Jorden, som Helvedet havde udsendt og paa det allerdeyligste udpyntet. . . . han faldt .... han sank.... og haver endnu ikke kundet reise sig. — Di ne Fiender, (vi have seet det) omkring-

39

37

gave Dig, ja de omkringgave Dig, men i Herrens Navn var det Du nedhuggede dem.

— De omkringgave Dig som Bier, de ere udslukte, som Ild i Torne; i Herrens Navn var det Du nedhuggede dem..... Halleluja! Herren er vor Styrke og Psalme; og Han blev os til Salighed! Amen! Halleluja!

Tak at Du med Foragt seer ned paa. de stolte Hofmænds krybende Smigren, som allerede har fordervet saa mange af de Allerbeste Jordens Guder. — Du gror vel

Forskiel paa dem iblant Hofmændene, som elsker, hædrer og takker Dig af reene eller stinkende Kilder. — Du kiender og udmerker dem nøye, og Dit skarpseende Øye undgaae de ikke. — Du veed hvem af dem der elsker Dig, fordi Religion, og Pligter, og Blod, og Dansk-Tænkemaade, med stor og uimodstaaelig Røst befaler at elske sin Herre og Velgjører, eller hvem af dem som blot elsker og hædrer Dig for verdslige, forfængelige Aarsagers Skyld, (vi gider ikke engang forderve Tiden med at opregne dem)

40

38

det er for Aarsager, som ere væmmelige i Dine Øyne og af Dig ansees som utidige Fostere, der ikke duer til andet end til at rives ud og kastes bort. — Den Higen og Sult efter meneskelig Roes hvormed de allerfleste af Hofmændene og af Jordens Vældige ere befængede, har vor Herres Jesu Christi Religion gandste qvalt udi Din fromme og stolte Siel, fordi den lærer, at Menneskene i en egentlig Forstand aldeles ingen Ære tilkommer, og at det er umuelig at troe, naar man tager Ære af hverandre og ikke søger den Ære, som er af den eeneste Gud. — Med en oprigtig Ydmyghed og med en ret opbyggelig Klogskab undslaaer Du Dig at annamme al menneskelig Roes, men søger eene og alleneste Herrens evig gieldende, evig belønnende Roes og Samtykke. — Herre i Dine Hellige love Dig den gandske Dag; de sige om Dit Riges Ære, de tale om Din Vælde; Thi Dit Rige er et Rige som varer i alle Evigheder, og Dit Herredømme hos alle Slægter! Amen! Halleluja!

41

39

Tak, evindeligt Tak Dig, Elskte Fyrste! og det fordi Du søger at det hellige Samfundsbaand, hvormed den Almægtige har knyttet, sammensyet og foreenet det Kongelige Huus, og hvorover Himlen og Jorden sig fryder, bliver meere og meere uopløselig. — Liig med en tapper Stridsmand, er Du stedse aarvaagen at Fienden ikke om Natten eller i Tasmørke, udkaster Klinte iblant den gode Sæd. — Liig med en aarvaagen Vægter, er Du stedse paa Din Post, for at afværge at Konge-Husets Fiender ey tør gjøre Indbrud i Viingaarden. — Ja liig en modig Simson er Du stedse rustet, stedse ran Færde at gage i den store Herre Zebaoths Navn dem i Møde, der med deres giftige og af Helvede antændte Piile vil skade denne veldædige

og saare lykkelige Eenighed. — Som en vældig Fyrste bruger Du Din Myndighed, som en erfaren og klog Mand bruger Du Klogskab og Forsigtighed, og som Guds Statholder afhugger Du, med det Dig forleenede Sværd, alle de Greene, som vil skade dette hellige Samfunds-Baand, hvoraf Zion, Tvilling

42

40

Riget og Millioner Mennesker høster dagligen de allerlykkeligste Frugter. — Siunger Herren! Siunger Psalmer for Ham! Herrens høyre Haand er ophøyet! Herrens høre Haand gjør kraftige Gierninger! Halleluja!

Tak, at Du elsker, tilgiver, og velsigner Dine Fiender. — Jo sieldnere denne Dyd er, jo mere det koster Seyer og Selvfornægtelse at elske og gjøre vel imod sine Hadere, og dem som træder een under Fødderne, uagtet de spiser eens Brød, og man dog haver al den Magt og Myndighed som dertil udfordres, gandske ubehindret at skade dem i deres Lykke og Velfærd; jo større og ædlere nu alt dette er, jo større er sandelig og eens Fortieneste og Dyd, jo meere bør den fortælles og beundres, jo klarere vil og hisset dens Glands og herligere dens Belønning være. — Al Verden o Frederik, de Onde selv, (de kan umueligen andet) beundrer, at Du med Velgierniuger belønner Dine Fiender, da det Dig dog var saa let at giengielde dem, og deres Slægt og

43

41 Sæd paa deres Hoved, den imod Dig beviiste Forræderie og umenneskelige Ondskab. — Slig en Tænke- og Handlemaade gjør Dig stor i al Verdens Øyne, og forleene Dig, saa at sige, en nye Glands, en Glands som gjør Dig værdig, naar Din Pillegrimsstab har Ende, at imodtage de forjettede evige Saligheder, og at siunge Moses Sang, den Guds Tieners Sang og Lammets Sang, sigende: „Store og underlige ere Dine Gierninger, Herre, Gud Du Almægtige! retfærdige og sande ere Dine Veye, Du som er de Helliges Konge. Hvo skal ikke frygte Dig Herre, og ære Dit Navn? thi Du er allene hellig; Amen. Halleluja! Halleluja!"

Tak at Du, blot for at fremme vor Allernaadigste Konges Bestræbelser, og at tiene Riger og Lande, opofrede Bispedømmet Lübeck, og frasagde Dig alle de Rettigheder Du til samme eyede. Ja, med eet Ord at sige, frivilligen, af egen Drift, oplivet af Kierlighed til Kongen og af Kierlighed til Danmark skienkede Du Bispe-

44

dømmet Lübeck bort; en Herlighed, hvoraf Du, tilligemed Din Gemalinde, og Dine Børn, i sin Tid kunde høste stor Gavn. — Stor, det erkiendes paa Øyeblikket, er denne Gierning og det Offer Du gjorde; Stor, det falder ligeledes strax i Øyne, bør og Rigernes Taknemmelighed være; thi ikke at erkiende eller blot med Lunkenhed at erkiende det ædle, det veldædige, det sieldne, det patriotiske, det store udi denne Gierning, var en Skam, en Plet de Danske umelig kan have paa sig, saasom den strider saa aldeles imod den Danske Tænkemaade. — Tvilling-Riget gjør da i Dag, paa Takke- og Glæde-Dagen, sin store Pligt; det yder Dig derfor offentlig og for al Verden de fyrigste Taksigelser, det ønsker med stor Længsel, der haaber allerunderdanigst, at vor naadige og tillige retfærdige Konge, giver til Sin elskelige Broder og allerbeste Ven nogen Giengieldelse, thi en fuldkommen Erstatning er ei i Hans Kræfter. — I som frygte Herren! forlader eder kuns alleeneste paa Herren, Han velsigner dem, som frygte Ham, de Store med

45

43 de Smaae. Al Jorden raabe da med Glæde for Gud: Halleluja!

Tak, at Løfterne ere hellige hos Dig! — Du overveyer og betænker vel; thi saa gjør alle kloge Fyrster, inden Du lover noget, men naar Du har givet Dit Ord, da er Du ey som Røret, da er Du bestemt, og forandrer ey Din Tænkemaade; da vanker Du ey hid og did; da jævner Du Modstanden, der findes paa Veyen; og da er hverken Persons Anseelse, eller Rænker eller slige Ting, hvormed Jordens Vældige haver saa mangfoldig meget at drages med, i Stand at gjøre den allerringeste Forandring. — Du ihukommer Dit Løfte, thi det er en hellig Lov for Dig, og haver ikke Roe, førend den opfyldes. Ja, Du finder en vederqvægende Fornøyelse derudi, naar der gives Leylighed, naar Øyeblikket kommer, Du kan iværksætte hvad Du lovede. — Alt hvad Aande har, tilbede Dig Jehovah! De siunge Dit store, Dit allerhelligste Navn Lov! Halleluja! Halleluja

46

44

Tak, Eyegode! at Du tillader alle og enhver Adgangen til Dig! — Liig med Din store Overherre, veed Du af ingen Forskiel at sige, end den som Dyd og Laster gjør. I det øvrige er Stats-Ministeren og Hyttens Beboere eet for Dig. — Den, som klædes med Purpur, og er bedækket med Guld og Sølv, er Dig ligesaa kier som Stodderen, der kommer i Pialter. — Du er Begges Ven og Velgiører; hører med et meget opmærksomt Øre Begges Tarv; og frembringer med lige Omhyggelighed og Nidkierhed Begges Anliggenheder for den Kronede! — I hvor vanskelig og vist heel besværlig Byrden end er, at høre alles Tarv og Klagemaal, og i hvor

meget Dig end derved berøves af Din saare knappe Tid, saa undflaaer Dy Dig dog ikke denne møysommelige Forretning, efterdi Du holder det for een af Fyrstens allervigtigste Pligter, at lade Adgangen til Ham staae aaben for alle og enhver. — Derfor saa seer og erfarer vi og, at Du den gandske Dag med Venlighed, Ydmyghed og Opmærksomhed hører og

47

45

taler alle Folk; — med Venlighed og Sagtmodighed trøster de Bedrøvede, — mader de Vildfarende, — tilfredsstiller de Fornærmede, — tager den oprigtigste Andeel udi Din Næstes Nød, føler hans Trang, og veed det altstille saa at mage, at ingen gaaer bedrøvet eller utrøstet fra Dit Ansigt. — Du haver for dem alle Trøst, og Medlidenhed, og Barmhiertighed, og hvo kan længere klage eller være bedrøvet og mismodig, naar Fyrsten Selv tager Andeel i eens Kummer; — naar Han Selv bedrøves over vor Nød; — naar Hans Hierte sættes i stærk Bevægelse over den os skeedte Uret, og naar den af Kinden nedtridende Taare, Fyrsten til et uddødeligt Æreminde! vidner om Sielens Følelser; hvo kan da længere være bedrøvet? — Dette hellige og vanskelige Embede: at anhøre saa alle Folkets Klager, som Du nu i adskillige Aar med en mageløs Forstand og Ømhed haver beklædet, gjør Dig ret hæderligt i alle Retskafnes Øyne; — der! hverver Dig alle Hjerter og forøger den Ærbodighed, vi Dig saa billigen skylder;—

48

46

den gjør Dit Navn til en sød Lugt; — den vil gjøre Dig elsket og æret paa hiin Side af Graven; — ja den vil følge Dig for Guds Aasyn og for Lammets Trone. . . . Alt det som haver Aande, love Herren! Hvo er som Herren vor Gud, der har sat sig høit. Han er høi over alle Jordens Guder, hans Ære er over Himlene! Halleluja!

Tak, tusinde Gange Tak velsignede Frederik! at Du ei kiedes under den møysommelige Byrde, der ligger paa Dine Skuldre. — Iblant de tusinde Bevægelses-Grunde de Norske og Danske har, hvorfor de bør takke og velsigne Dig i Dag, er den vist ikke en af de mindste, at Du i denne Time endnu med samme Fyrighed og Stadighed arbejder, som Du arbejdede det første Øyeblik, da Du af Din Overherre, og af vor Dyrebare Konge fik Dit store Kalds-Brev. — Du finder mange Mangeligheder, og stor Modstand (thi det forefinder alle Jordens Guder) paa Din hæderlige Bane, men Lydighed imod Gud, Kier-

49

47

lighed til Kongen overvinder Vanskeligheder, jævner Modstanden. — Med en stor Skiønsomhed og Taksigelse, ydmyger vi os paa vores Hiertens Glædes Dag, for Dig, o Frederik! erkiende og ansee alt dette som den allerstørste Velgierning, Du os kunde beviise. — De vældige Normænd, de tapre Danske, og alle Kongens troe Mænd beder Dig ærbødigen, Du Gud Zebaoths Viintræe! Du den Pøde, som Hans høyre Haand plantede; og den Søn, som Han bekræftede sig! aldrig, aldrig at trættes over de Fortrædeligheder og Møysommeligheder, som Du haver at drages med; men fremdeles at forblive vor Talsmand hos vor Fader, hos den Elskelige Christian, vor Eenevolds Herre!— Zions Børn fryde sig i Deres Konge! Halleluja! ... Vi vil betale Herren vore Løfter; nu for alt hans Folk! Vor Gud er i Himlene: Han gjør alt hvad Ham behager! Halleluja!

Tak, fordi Du holder Dig til Kongens Stats-Raad, til Kongens troe Mænd, til

50

48

de tapre og reedelige Mænd, til de Danske, der ei elske andet end Kongen, Huset, og Fædrenelandet. — Tak, at Du ærer de Gamle, og sidder i Raad med dem, som en længe, en stor Fortjeneste udmærker. — Du hører dem, prøver og overvejer Raadet, og beslutter Selv. — Men Du bøyer ikke Dit Øre til de unge Raadgivere, der elske Nyt, der stedse hige efter Forandringer, uden først at have prøvet om Forandringerne og ere nyttige, om de gavne Kongen og Fædrenelandet? o. s. v. — Lover da Herren for Hans megen Vælde! thi salige ere de, som vandre fuldkommeligen paa Veyen, som ikke gjør Uretfærdighed; men vandre i Herrens Løv. Halleluja!

Tak, at Du ei, som dog den store Hob gjør, glemmer den Mand, der med saa omhyggelig en Fliid sagte at danne, fra Din Ungdom af, Dit Hierte efter vor Herres Jesu Christi Religion, og lærte Dig samme som den allereeneste Vey til Lykke og Salighed. — Nøie bekiendt

51

49

med Mennesket udi alle Tids-Aldre, og vel underrettet om dets Skiebne, vidste han, Din troe Tiener! hvor uomgiengelig nødvendig det er for alle Mennesker, men i Særdeleshed for Jordens Guder, at saavel Hiertet som Forstanden luttres og forbedres, og at den største Forstand uden et godt Hjerte, er langt større Ulykke og Fald end Velsignelse og Oprensning. — Sex, derfor saa søgte han og med en Iver, med en Klogskab, som ikke har sin Lige, at op lyse hos Dig begge Deelee, og Du, o Frederik! fra Barns-Been af opmærksom og adstadig til Formaningen, Du har prøvet og vel randsaget, hvad han, Din retskafne. Tiener, Din Guldberg! veyer. Du har prøvet, at han er reen som Guld det der er luttret igiennem Ilden. — Du har prøvet og vel randsaget hans Gudsfrygtog Menneskekierlighed; — hans mageløst Ærbødighed, med hvilken han Kongen, Huset, og Dig elsker; — Nidkierhed i Din Tieneste; — Hengivenhed til den retfærdige Sag; — Uegennyttighed udi alle hans Foretagender; — utrættelig Fliid,

52

50

med hvilken han idelig arbeyder; — Forstand og de mange Pund, som ere nedlagde hos ham; — Ydmyghed imod alle Mennesker,— Klogskab og Forsigtighed udi alle hans Gierninger, og det Danske Sindelag, som udmerker ham iblandt hans Brødre. — Du har vel prøvet dette altsammen; — Du har, som een af Guds Aand regierede, og med Hans Viisdom opfyldte Fyrste! Nøye grandsket og undersøgt, hvad Din retskafne Tiener, Din Guldberg! veyede, for Du kaldte ham

til hans vigtige Kald. Men nu, da

Du det haver erfaret, hvor indsigtfuld, uegennyttig, om og from en Tiener Du haver udi en Guldberg; saa haver Du fast, ja uryggeligen ved Dig Selv besluttet: aldrig, aldrig at lade ham fra Dig, men evindeligen at elske og takke ham; hvad end og Beelzebuls Aander kunde have derimod at indvende. — Vor brave Guldbergs Nidkierhed havde nær udryddet ham, thi hans Modstandere vare vældige og trædste, de vare mange og havde alle glemt Herrens Ord; de vare Mægtige, men Han-

53

51 der boer i Helligdommen var mægtigere endnu. Han bød, og see alle hans Modstandere bleve adspredte hid og did, og bleve magtesløse. — Tak være Dig, o Frederik! i Dag paa Din Høytids-Dag, af alle der hører den retfærdige Sag til, at Du har Nøye prøvet og randsaget, hvad Din tappre Guldberg veyer, og at Du den Dag i Dag er med megen Ydmyghed erkiender, hvor stor en Velgierning Alfaderen Dig beviiste, da Han Dig stienkede Din Guldberg. — Herre Zebaoth, vor Skiold! hvor er du stor. Amen! Halleluja! . . .

Saa annam da i Dag Allerbedste Fyrste, Herrens Elskelige Tiener! annam i Dag paa Din Formælings store Høytids Dag, Tvilling-Rigets Tak. — Vel sandt, et blot Tak veier jo aldeles intet imod alle disse opregnede Velgierninger, og imod de mange tusinde vi, for ey at blive uendeligt, ikke have anført. —

54

52

Vi føle i denne Henseende vor Afmagt og Ufuldkommenhed, og ligeledes det ufuldkomne af det menneskelige Sprog. — Vi føle, og det i sin fulde Styrke, hvor lidet det er i vor Magt at udtrykke glade, taknemmelige Hierters uskrømte Fornemmelser. Den største Tak er her intet. De heftigste Udtryk veie aldeles intet imod det hvad man vilde, hvad man ønskede, ja hvad man burde sige. — Vi ere derfor ikke lidet bedrøvede, og i vore Hierter bekymrede, fordi det Tak-Ofte vi Dig allerede frembragt har, det Ærbødigheds og Nidkierheds Ild vi Dig fremlagde, og fordi de Lykønskninger og Velsignelser, Tvilling-Riget nu i dette Øyeblik Dig vil yde, kuns saa ufuldkommen, saa svageligen udtrykker det hvoraf vore Hierter ere opfyldte og giennemtrængte. — Dog uagtet alt dette, frygte vi intet, men leve meget meere i det visse Haab at Du o Frederik vil imodtage, og det med Din sædvanlige Ømhed og Langmodighed, et helt Folks Tak og Velsignelse.

Tillod det Dig Din Ydmyghed og Undseelse, o fromme Fyrste! da føyede vi vist tusinde

55

53

Ting til det som allerede sagt er, da skulde sandelig Tvilling-Riget ikke være saa kort, ikke bryde saa snart af, men ydermeere være uendelig i sine Taksigelser, i sine Lykønskninger, Velsignelser, Bønner og Forbønner, det gjør for Din Lyksalighed, Din Gemalinde og: Husets Velfærd.

Herrens Frygt (det er allerede sagt, og kan fattes og grandskes af alle) haver antændt hos de Danske,

Norske og Holsteenere dette Taknemmeligheds-Osker. — Herrens Frygt haver ene og alleneste budet at tale og at give Dig, o Eiegode Frederik! og al Verden tilkiende, hvad vi føle for Dig, og hvad Gud, Jacobs Mægtige! befaler vi skal føle for Dig, fordi Du frygter Din Over-Herre og er en Menneske-Ven.— Herrens Frygt befaler os ligeledes at sige Dig et reteste Ord endnu, og det i Anledning af Din høye Formæling.

Denne høytidelige Tildragelse opfylder Tvilling-Riget med den fyrigste Lov og Glæde. — Danmark triumpherer —

56

54

det kiekke Norge istemmer en Jubel-Sang efter den anden — Øerne glæder sig storligen — det faste Land fryder sig — alt hvad Norsk, hvad Dansk og tillige af Israels Kilde er, raaber med megen høy Røst for Gud, den Jakobs Mægtige! som skienker i Dag en god Gave, en Gemalinde til vor Talsmand, til vor Eiegode Frederik! — Ja vort gandske Fædreneland, og alle dens Indbyggere, Forræderne og Dievelens Redskaber undtagen, gjøre Frydeskrig og siunger Alfaderen, Herren, der boer udi Helligdommene, et Halleluja! fordi Han velsigner og belønner i Dag Sin Tiener, Danmarks Skyts-Engel!

Tvilling-Riget gjør sig rede for at gjøre fremdeeles sin Pligt, det er, for at lykønske og velsigne Dig, o Frederik! og Din Gemalinde i den store Jehovahs Navn! — Til Lykke Dig, Herrens hvormed at til de mangfoldige Velsignelser, hvormed Dit og Dine Fædres Huus er bleven velsignet af den Allerhøyeste! Han endnu føyer denne til, at skienke Dig en dydig Gemalinde, som skal lette Dine Be-

57

55

kymringer, deele Glæden og Sorgen med Dig, være Din Medhielp, Din Veninde, Fortrolige og det Kiereste Du eier paa Jorden! — Salighed Dig, at Du med en hellig Ærbodighed og Glæde føler selv denne store Lyksalighed og skønner paa alle Herrens Gierninger!— Salighed Dig, at Du med Bøn og Paakaldelse Dig beredte til Ægteskabet, som er for Gud og Menneskene en af de helligste og høytideligste Handlinger.— Til Lykke Dig, at Du i vor Herres Jesu Christi Navn annammer Din Frederike som en Velsignelse af Herren, og som et stort Beviis, ja som et jordisk Underpant paa Din og vor himmelske Faders Naade! — Salighed her, Salighed hisset for Dig og Din Gemalinde, at Du i alle Ting først adspørger Guds Rige og hans Retfærdighed, derfor skal og alle andre Ting tillegges Eder! — Salighed her, Salighed hisset for Dig og Din Frederike, at Du paa Din Bryllups-Dag, den største iblant Høytids-Dagene! tænker paa Dagen, hvor Du med Hende Haand i Haand skal staae for Lammets Throne og Begge med

58

16 de Udvalgte og med Englenes Mangfoldighed evindeligt triumphere og sige: „Lammets Bryllup er kommet; Den som sidder paa Stoelen, og Lammet, være Velsignelsen, og Prisen, og Saliggjørelsen, og Æren, og Styrken, og Kraften i al Evighed! Amen! Halleluja! . . .

Der fremstillet sig i Dag for Danmark og Norge det hæderligste Syn som nogensinde kan sees paa Jorden. Vi seer (det er hverken Drøm eller Tant, eller Indbildning, thi den heele viide Verden veed det) den som Jehova paa Hiin Frelsings- og Giengieldelsens-Dag, paa hiin store 17de Januarii ophøvede og gjorde til Hans Høyre Haands Mand, haver indtil dette Øyeblik flyet Ungdoms-Lysterne og alle af Gud forbudte Laster. — Vi seer o Frederik, Du haver indtil dette Øyeblik ei bildet smage Æblet af hvilket Gud forbød Dig at spise, og at Du hverken herudi et heller i nogen andre Ting har lidt Skibbrud paa Din Dyd. — Vi seer dette iblandt Menneskene saa sieldne, men iblandt Jordens

59

57 Guder langt sieldnere Syn endnu, at Du nemlig o Frederik, uden at have tabt Din Uskyldighed indtræder i den hellige Ægteskabs-Stand.

Et himmelsk, henrykkende Syn er dette for alle følelige Hierter, og for alle som veed, at Dyden er ikke blot et tomt eller forfængeligt Navn. — Dog henrykkendere og hæderligere endnu bliver dette Syn for alle Kongens troe Mænd, fordi dette dydige, uskyldige Menneske, vi seer træde frem, er just vor Fyrste og Velgjører, — den som reddede vores velsignede Christian fra Afgrundens Bredde, — Fædrenelandet fra en truende Undergang — Folket fra Undertrykkelse — Huset fra Forsmædelser — og Tvilling-Riget fra nær forestaaende gandske ufeilbarlige Ulykker. Ja henrykkendere

bliver dette Syn endnu for Danmark og Norge, saasom vi føler og bør nødvendigen føle for Dig, o Frederik! alt det, som man kuns kan føle for en Fader, Broder, Ven, Velgjører, Talsmand, jordisk Gud! Dernæst fordi vi seer at Du, hvis Lyksalighed er

60

58

uadskillelig fra vores, har indtil dette Øieblik bevaret Din Uskyldighed, og paa een Gud og Menneskene behagelig Maade begynder Dit Ægteskab. — Usigelig er vor Glæde, fordi vi veed, at Du har taget hiin unge Tobias til Dit Monster og ret ligesom han, begynder Ægteskabet. — O hvilken hellig Beslutning! Hvilket engelsk, hvilket guddommeligt Syn! . . . .

Dog, meere endnu!

Høytiden er alt beredt — Dagen berammet — Tiden ansat — Stedet bestemt — Templen aabnet, — Høytiden er alt beredt — Kongen har befaleet, thi Festen skal være stort, Christian har budet: „I Fyrster, I Vældige og Tapre; — I, Præster, Øvrigheder og Ypperste iblandt Folket; — I Herolder og Krigsmænd; — I mit Rigets Embedsmænd; — og I mine Udkaarne, som dagligen seer mit Ansigt og staaer omkring min Throne for at udrette mine Befalinger, møder med mig for Herrens Aasyn. — Høytiden skal være stort! Herren er Gud, binder

61

59 Høytidens-Offer med Reeb indtil Alterets Horne — og I Mindre iblandt mine Børn, — mit troe Folk — mine Venner — mine Elskelige, gjør det samme,

møder med mig for Herrens Aasyn, —

Høytiden skal være stor — Herren er Gud og Han lod lyse for os;— binder Høytid dens-Offer med Reeb, indtil Alterets Horne. — Lader os alle vaage, ingen blive tilbage; Lader os alle gaee ind i Helligdommen og høre paa det hellige Løfte, som Frederik min Broder, min Jonathan sværer i Dag for Hans og min Faders Gud, og dernæst vel give Agt, hvad Herren, Jehova! befaler til Hans Tiener

Saa Christian!

Frederik Haand i Haand Men Hans Gemalinde, Hun saa yndig som Morgen-Roden, og Han saa deylig som den opgaaende Soel; — Hun uskyldig og ær- bodig, Han uskyldig, mandig og ydmyg;— Hun fuld af Herrens Frygt, Han med en . hellig Rædsel; — Hun yndet af Himlen, Han Herrens udvalgte Redffab; — Hun iført med Herrens Maade, Han iført med . Herrens Kraft; — Haand i Haand kaster De sig nu Begge ned i Støvet for Herskabernes Gud, den vældige Herre Zebaoth! — Han opløfter Munden og med en hellig Ærbødighed hører Himlen og Jorden Ham sige:

62

60 „Jeg sværer, og agter Let evindeligt at holde; jeg sværer for den almægtige Gud, som gjør alting levende, for Christo Jesu som vidnede den gode Bekiendelse for Pontius Pilatus, og for Ham den værdige Hellig Aand; — jeg sværer dernæst og for Dig, min Konge og Herre! for Dig, min dyrebare Moder! der underviste mig Veien til Saligheden; for denne store Forsamling, for alt Folket, og for Dig, mm trofaste Tiener, der leedede min Siel til Viisdommens Kilde; jeg sværer da i Dag, jeg vil holde Budet ubesmattet, ustraffeligt indtil vor Herres Jesu Christi herlige Aabenbarelse. — Jeg sværer ligeledes, ikke det Høye, ikke det Lave, ikke Medgang, ikke Modgang skal stille mig fra den velsignede Gave Herrens Haand mig skienker i Dag. — Eene vil jeg elske Hende. — Ægteskabet

skal være hæderligt og ubesmattet. — Herre, Du er alvidende! Du

veed, at jeg Dig elsker over alleting! Du veed, at jeg liig hiin Tobias ikke tager denne min Syster for Hoers Skyld, men i Sandhed, paa det derved Dit hellige Navn, ved os og vore Børn maae evindeligt prises. Jeg agter fremdeles og at lyde alle Dine Befalinger, og at være af alle mine Kræfter troe i det hellige Kald, hvortil Du mig kaldte hiin 17de Januarii. — Jeg sværer o Gud alt dette for

63

61

Dit alseende Øye, og agter det evindeligt at holde. — Men da jeg af mig selv er et skrøbeligt Menneske, og intet formaaer;

saa beder jeg Dig, Almægtige Herre Gud!

beviis Din Barmhjertighed imod mig, og

giv mig et lydigt Hierte at udrette alle Dine Befalinger, at vandre for Dit Ansigt

i Sandhed, og i Retfærdighed og i Hiertets Oprigtighed imod Dig, og at holde udi alle mine Dage den Pagt, jeg Dig saa hæderligen haver soret.

Saa Frederik!

Og den store Herre Zebaoth opløftede Sin Røst og sagde: "Jeg er Herren, det er mit mit Navn, og jeg vil ingen anden give min Ære, eller de udskaarne Billeder min Lov, jeg sværer da ved mig selv: Frederik! min Tiener, Du skal være min Søn, og jeg Din Fader, og efterdi Du har begiært slige Ting, og haver ikke begiært Dig et langt Liv, og haver ikke begiært Dig Rigdom, haver og ikke begiært Dine Fienders Siel; men haver Regiært Dig Forstand til at høre Dom:— See saa haver jeg gjort efter Dit Ord, jeg, jeg haver givet Dig et viis og forstandigt Hierte, og jeg haver end og givet Dig Det, som Du ikke haver begiært, nemlig baade Rigdom og Ære. — Og dersom Du vandrer i mine Vene, at holde mine Skikke og mine Bud, da vil jeg forlænge Dine Dage, velsigne Dig og Din Kone og Din Livs-Frugt; Du skal være mig her et udvalgt

64

62 Redskab, og hisset skal Du annammes til Ære.-- Din Hustrne skal blive som et frugtbart Viintræe paa Siderne af Dit Huus; Dine Børn som Olieqviste omkring Dit Bord. See, saaledes skal Du velsignes, fordi Du frygter mig. Jeg Herren, jeg vil velsigne Dig af Sion; og Du skal see Jerusalems Gode alle Dine Livsdage. Og Du skal see Dine Børnebørn; Fred være over Israel! Saa Jehovah!

Fryder eder i Himle, og du Jord siung med megen stor Røst: Amen! Halleluja!— Lover Gud i Forsamlingerne; Lover Herren, I som ere af Israels Kilde! — O Danmark, priis Herren! O Norge, tak Din Gud! thi Han gjør Dine Portes Stænger stærke, Han velsigner Dine Børn midt udi Dig. Han sender sin Tale paa Jorden, Ve-, stikker Fred i Dine Landemærker og mætter Dig, med Ven beste Hvede! Herren haver ikke saa gjort ved noget Folk! — Forlader eder da ikke paa Fyrster og slet intet, og hos hvilke er veye saa meget som slet intet, og hos hvilke er aldeles ingen Frelse. Men, I Konger paa Jorden, og alle Folk, Fyrster og alle Dommere de Gamle med de Karle, og Jomfruer, ogsaa; de Gamle med de Unge, lover Herrens Navn, thi Hans Navn er allene ophøyet; Hans Majestet er over Jorden og Himmelen! Lovet være Herren, Israels Gud, fra Evighed og indtil Evighed! og alt Folket sige: Amen. Halleluja!

Christinia, den 11 October 1774.